

er blot endnu et eksempel på den store afstand mellem det regeringen siger, og det den rent faktisk gør i virkeligheden.

Socialdemokraterne har ved gentagne lejligheder opfordret regeringen til at indfri sine løfter til danskerne om mere og bedre velfærd. Sidst fremsatte en samlet opposition (Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Enhedslisten), et forslag til vedtagelse i Folketinget, der opfordrede regeringen til at indfri sine løfter og skabe reelle forbedringer i velfærden. Forslaget lød således:

»Folketinget konstaterer, at velfærden er under pres, fordi regeringen ikke har sikret tilstrækkeligt grundlag for, at kommuner og regioner kan leve op til forventningerne. Derfor pålægges regeringen at sikre økonomi og råderum til, at kommuner og regioner kan leve op til de forventninger, regeringen har skabt hos befolkningen – senest i forbindelse med folketingsvalget i 2007 – med løfter om bedre og mere velfærd, især i forhold til børn, folkeskole, ældre og sundhedsbehandling.«

Regeringen nedstemte med et snævret flertal, sammen med Ny Alliance og Dansk Folkeparti, forslaget til vedtagelse, hvilket klart understreger regeringens manglende vilje til at løfte velfærden. Socialdemokraterne finder det uacceptabelt, at regeringen med de indgåede aftaler fortsætter denne linje og mener, at velfærden i både kommuner og regioner har brug for målrettede serviceløfter, der kan løse de problemer, den kommunale velfærd står overfor.

Socialdemokraterne finder det endvidere uacceptabelt, at regeringen forud for forhandlingerne med kommunerne truede med at afskaffe det kommunale selvstyre ved at erklære, at forhandlingerne stod ved en korsvej, og at dette års aftaler kunne blive de sidste. I stedet talte regeringen længe om, at det kunne være en mulighed at gå over til individuelle aftaler med hver enkelt kommune. Det er på den baggrund, at kommunernes formand ved flere lejligheder forud for forhandlingerne har udtalt, at regeringen er ved »at rulle den røde løber ud til afskaffelsen af det kommunale selvstyre«.

Herudover finder Socialdemokraterne det urimeligt, at forhandlingerne i år foregik i en atmosfære af mistillid af hidtil usete dimensioner. Regeringen har med sin sanktionslovgivning brudt aftalen for 2008 og sammen med Dansk Folkeparti – uden om kommunerne – indført strafmetoder, der bryder med årtiers tradition i aftalesystemet og begrænser kommunernes selvstyre.

For Socialdemokraterne er løsningen på velfærdsproblemerne ikke at indføre strafmekanismer overfor kommunerne. Det er i stedet at sørge for, at de økonomiske aftaler, man indgår med kommunerne, er realistiske, og at sørge for at de forventninger, regeringen skaber hos borgerne, står mål med de rammer, man stiller til rådighed for kommunerne.

Om den regionale økonomi for 2009 finder Socialdemokraterne særlig grund til at fremhæve, at aftalen med regionerne ikke tager grundlæggende fat på de problemer, vi mener at kunne konstatere, eller kun indeholder kortsigtede løsninger på problemerne.

Aftalen løser dermed ikke en række graverende problemer i sundhedsvæsenet:

- 1) Der er meget begrænsede ressourcer til medicinske patienter og akut behandling af livstruende sygdomme både i forhold til patienter, som ligger på gangene, øget aktivitet på kræft og hjerteområdet og nyt apparatur.
- 2) Aftalen løser ikke problemerne for de mange kræftpatienter, som ikke kommer direkte gennem pakke-forløbene på grund af vanskelig diagnosticering. Problemet kunne mindskes med diagnosticentre.
- 3) Processen omkring investeringer i nye sygehuse trækkes i langdrag, så valgløfterne om enestuer, og at halvdelen af sygehusenes etagekvadratmetre skal være nye, kan ikke nås.
- 4) Suspenderingen af det udvidede frie valg er en kortsigtet løsning på det grundlæggende problem, at sygehuse ikke kan prioritere de mest syge først, og at de private sygehuse dræner regionernes kasser på grund af overbetaling.
- 5) Mange borgere føler sig tvunget til at tegne private forsikringer for at føle sig sikre på at få den nødvendige behandling.
- 6) Der er ikke afsat penge til en styrkelse af psykiatrien, herunder til retspsykiatrien, til behandlingsgarantier på børnepsykiatriområdet og til en ligeværdig udvikling og modernisering mellem det somatiske behandlingsområde og det psykiatriske.